

«ΠΟΙΑ ΕΥΡΩΠΗ;»

του **Βύρωνα Γ. Πολύδωρα**

(Εκδόσεις **ΛΙΒΑΝΗ**)

Αποσπάσματα από το νέο βιβλίο του Βύρωνα Γ. Πολύδωρα «ΠΟΙΑ ΕΥΡΩΠΗ;»:

«...Η Ελλάδα ήταν η αφορμή. Το ινδικό χοιρίδιο για το απόλυτο πείραμα. Ήταν η ώρα του Σάϋλωκ, του αγριεμένου εναντίον τού οφειλέτη του Αντόνιο και φοβισμένου για τους τόκους του. Η Ελλάδα προσεφέρθη ως πρόβατον επί σφαγίην. Χλευαζόμενη, υβριζόμενη, ταπεινωμένη, λοιδορούμενη και απορριπτόμενη από τους ίδιους τους αντιπροσώπους της και κυβερνώντες τής εποχής εκείνης (2010). Ένας θανάσιμος συνδυασμός «αμερικανιάς», σνομπαρία, ξερολισμού, μισαλλοδοξίας, πολιτικής εμπάθειας και βλακείας των κυβερνώντων τής εποχής εκείνης έφερε το ΔΝΤ και την τρόικα να «σώσουν» την Ελλάδα! Η «σωτηρία» συνεχίζεται για τέταρτο χρόνο...».

«...Ανασκοπώντας την Ιστορία, μετανοιώνω μέχρι δακρύων γιατί είχα για πολλά χρόνια, στα χρόνια της Ευρωλατρείας μου, αδικήσει τον Μάρκο Ευγενικό. Τον ήρωα της Φερράρας-Φλωρεντίας. Τον ρήτορα, τον βαθύ γνώστη και δεινό ερμηνευτή όλων των θεολογικών ζητημάτων, τον επίσκοπο Εφέσσου, τον πείσμονα καλόγηρο, τον μόνον που δεν υπέγραψε την ενδοτική Συνθήκη και για τον οποίον είπε ο Πάπας Ευγένιος Δ΄ μόλις ρώτησε αν υπέγραψε ο Μάρκος Ευγενικός και έμαθε τα νέα: «Ώστε δεν εκάμομεν τίποτα!». Κλαίω όχι για τον άγιο, αλλά για τον συνεπή και διορατικό αγωνιστή της Ελληνορθοδοξίας...».

«...Όλα τα γραπτά μου ήταν/είναι κωδωνοκρουσίες συναγεραμού. Εναγώνια μουσική υπόκρουση του στίχου «μηήκαν στην πόλη οι εχθροί...». Γι' αυτό σημαίνω συναγεραμό. Γι' αυτό ζητώ εθνική συνεννόηση. Γι' αυτό προτείνω να εκδοθεί ένα ομόφωνο Ψήφισμα της Βουλής των Ελλήνων, με το οποίο θα γνωστοποιείται σε όλες τις Βουλές και Κυβερνήσεις του κόσμου ο κίνδυνος ανθρωπιστικής κρίσης που αντιμετωπίζει ένας λαός, ο Ελληνικός, εξαιτίας της οικονομικής κρίσης και της βαθείας ύφεσης, στην οποία τον οδηγεί αφεύκτως η ακρισία και απληστία των δανειστών του. Η ομοφωνία απαιτείται για να δηλωθεί προς επίρρωση της αλήθειας πως στο Ψήφισμα δεν περιέχεται μια κομματική άποψη αλλά η αγωνία ολόκληρου του λαού. Γιατί η Πατρίδα κινδυνεύει. Και μετρά τα παιδιά της και τους φίλους της, και καλεί πάντες τους δυναμένους να φέρουν όπλα θάρρους, ήθους και αγωνιστικής διάθεσης για τη σωτηρία του Λαού και τους Έθνους!...».

«...Λέγεται ευστόχως πως αντί των φημισμένων στρατηγών τεσσάρων αστέρων Πάτον, Μάρσαλ, Αϊζενχάουερ, Μακάρθουρ που διέθετε η Αμερική στον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, σήμερα στους χρόνους του άλλου πολέμου, του ψηφιακού, διαθέτει τον Μπιλ Γκέιτζ της Microsoft, τον Στηβ Τζομπς (πέθανε) της Apple, τον Μαρκ Ζούκεμπεργκ του Facebook, τον Ρέϊντ Χόφμαν του LinkedIn, τον Τζακ Ντόρσει του Twitter και άλλους. Αυτοί διευθύνουν τους «στρατούς» των ψηφιακών και διαδικτυακών επιτελείων και πολεμιστών και τους οδηγούν στα σύγχρονα «πεδία» των κυβερνομαχών και της παγκοσμιοποίησης...».

«...Είπαμε πως η Ιστορία διδάσκει πως η Ευρώπη είναι Ελληνική υπόθεση και προς απόδειξη του ισχυρισμού μας αναφερθήκαμε στα διδάγματα της προϊστορίας και πρωτοϊστορίας και εμφατικά στη μεγάλη στιγμή ανάσχεσης με τα Μηδικά. Αλλά εκεί που ο ισχυρισμός επαναβεβαιώνεται σθεναρά και καταλυτικά είναι η στιγμή της Αναγέννησης της Ευρώπης. Της Πνευματικής Αναγέννησης. Ενώ όλα έδειχναν ότι ο Ελληνισμός πέθανε στις 29 Μαΐου του 1453, εκείνος μετεφυτεύετο και έδινε ζωή και πνεύμα στη Δύση...».

«...Η μηχανή διώχνει τον άνθρωπο και του παίρνει τη δουλειά, με άλλα λόγια τη βάση βιοπορισμού του. Η δε θεωρία ότι ο άνθρωπος, ως εργατικό δυναμικό μετατίθεται σε άλλους νέους τομείς εργασίας π.χ. στην παραγωγή μηχανών, μόνον ως παιδικός ευσεβής πόθος μπορεί να χαρακτηριστεί. Το ίδιο όπως αυταπατώνται οι κηρύττοντες και ακόμη χειρότερα οι πιστεύοντες σε «κινητικότητες» και «διαθεσιμότητες» ως «μεθόδους» απολύσεως από το Δημόσιο σήμερα...».

«...Όπως είπαμε, εκβιάζεται η κατανάλωση για να απορροφήσει την παραγωγή. Αυτό είναι το φαινόμενο της «υπερθέρμανσης» της οικονομίας. Που «καίει» τη μηχανή. Η ιδεώδης λύση στο υπαρκτό αυτό πρόβλημα θα ήταν η ανεύρεση του άριστου σημείου ισορροπίας μεταξύ παραγωγής και κατανάλωσης. Αυτό θα συνεπήγετο τη φρόνηση και την ανάγκη για κάποια διαλείμματα στην παραγωγή. Κάτι που θα εσήμαινε περιορισμένο τζίρο και κατ' επέκταση περιορισμένα κέρδη και εισοδήματα. Για τους βιομηχάνους, τα στελέχη της βιομηχανίας και τους βιομηχανικούς εργάτες ακόμη. Αυτήν την απόφαση αρνούνται να λάβουν οι άνθρωποι της παγκόσμιας βιομηχανίας Παραδοσιακής και Ψηφιακής. Δεν διαθέτουν την απαιτούμενη σοφία...».

«...Διερωτάται κανείς στο σήμερα, γιατί δεν κηρύσσεται η μεγάλη κινητοποίηση, η επιστράτευση θα έλεγα, για γεωργία και κτηνοτροφία; Για πρωτογενή παραγωγή; Τί συνωμοσία σιωπής, υποτονικότητας, είναι αυτή; Μήπως κάποιοι τραπεζίτες, εταίροι, δανειστές, επικυρίαρχοι δεν το επιτρέπουν γιατί δεν τους συμφέρει; Γιατί όλο το ενδιαφέρον των τεχνοκρατών και κυβερνώντων στρέφεται προς αφηρημένες, αόριστες και ασαφείς επενδύσεις των investing funds (που δεν φαίνονται άλλωστε στον ορίζοντα), αντί να στρέφεται με πλήρη ένταση προς τις συγκεκριμένες, ορισμένες και σαφείς δράσεις πάνω στην πρωτογενή παραγωγή που είναι φθηνή, εύκολη και ταχύρρυθμη; Και που σώζει; Και που υποστηρίζεται με Ευρωπαϊκά κονδύλια που μένουν αδιάθετα; Τί συμβαίνει επί τέλους;...».

«...Στο μεταξύ εγκατελείπετο η γεωργία, απερημώνετο η ύπαιθρος χώρα, υπερκορρένυντο οι πόλεις, η αστυφιλία θέριζε και κατέστρεφε συλλογικότητες και συντροφικότητες και κοινωνικότητες και γειτονίες και εκκλησιαστικές ενορίες και συνειδήσεις και παραδοσιακούς ανθρώπους και παλαιό ήθος! Και όλοι μαζί μισούσαν τη χειρωνακτική δουλειά. Και ας σημαίνει «χειρώνναξ» (χειρο-άναξ) βασιλιάς των χειρών του ή βασιλιάς χάρη στα χέρια του. Τόσο φιλοφρονητικά και τιμητικά την τέχνη του τεχνίτη και την εργασία του εργάτη!

είναι ορατός ο κίνδυνος των υπεροπτικών σήμερα βιομηχανικών και χρηματοπιστωτικών χωρών, με πρώτο παράδειγμα τη Γερμανία, πολύ σύντομα να συναντηθούν με το δικό τους παραγωγικό αδιέξοδο. Δηλαδή, θα παράγουν τα βιομηχανικά τους αγαθά, της ποιοτικής, της προηγμένης τεχνολογίας ή της ψηφιακής βιομηχανίας, αλλά δεν θα υπάρχουν αγοραστές, έτσι όπως εξουθενώθηκαν οικονομικά οι

παραδοσιακοί και οι δυνητικοί καταναλωτές τους, να αγοράσουν τα προϊόντα τους. Ο δρόμος της ύφεσης ανοίγει και για αυτές τις χώρες...».

«...Ο ΦΠΑ είναι ο φόρος που καλύπτει τις Βρυξελλιώτικες ανάγκες. Και που καταβάλλεται σχεδόν αυτούσιος (97%) στη Μητρόπολη του νεοαποικιοκρατικού συστήματος. Καλύπτει τις ανάγκες αυτής της πελώριας Λεβιαθανικής και πανάκριβης γραφειοκρατίας, για την οποία ελάχιστοι σποραδικά προβληματίζονται και κανένας δεν διαμαρτύρεται. Είναι ο φόρος κατανάλωσης, της έμμεσης φορολογίας ο μοχλός. Που σκοτώνει τις λιμοκτονούσες λαϊκές τάξεις της ανεργίας και των χαμηλών μισθών και των συντάξεων της πείνας για να θρέψει τα «fat rats» (παχιά ποντίκια) και τα golden boys των Βρυξελλών...».

«...«Το σκυλί να μην έχει δύο αφέντες», έλεγαν οι τσομπαναραίοι της Πίνδου προκειμένου να διασφαλίσουν τη σταθερή νομιμοφροσύνη και την πιστή φύλαξη τού κοπαδιού τους από τον ποιμενικό τους κύνα. Στην περίπτωση μας, περιφερειακοί και δημοτικοί αξιωματούχοι – κυρίως αυτοί – και λαός θα γοητεύονται από τις Βρυξέλλες που θα τους τροφοδοτούν με πόρους και «προγράμματα». Και η αγάπη τους προς το εθνικό τους κέντρο που δεν τους προσφέρει τίποτα, παρά μόνον μια διοικητική επιτήρηση καθ' όλα ανεπιθύμητη, ολοένα και θα θαμπίζει. Είναι ζήτημα χρόνου και προσφορότητας των συνθηκών το πότε θα λάβει χώρα το αποφασιστικό χτύπημα. Εννοείται, πως για την Ελλάδα αυτό θα ήταν ο απόλυτος και πολυσχισματικός διαμελισμός περιοχών (που τις έχουν ήδη βάλει στο σημάδι), πληθυσμών, ιστορίας και παράδοσης!...».

«...Η παγκοσμιοποίηση επιβάλλει δήθεν για το καλό όλων των λαών της γης, σε όλους τους κατοίκους του πλανήτη μια ομοιομορφία σε κανόνες δικαίου, σε τρόπο ζωής, σε ήθη και έθιμα, σε ταυτότητες και σε bar-code (ραβδοκώδικα), σε δίαιτες και διατροφές, στα πάντα. Η παγκοσμιοποίηση απεχθάνεται τη διαφοροποίηση, την πολυφωνία, την πολυγλωσσία και την πολυποικιλότητα. Κατ' αντιδιαστολήν προς τη φύση. Ο Λένιν, όπως εσημειώσαμε ήδη, έγραψε: «Ιμπεριαλισμός, το τελευταίο στάδιο του Καπιταλισμού». Η ζωή τον επαλήθευσε απολύτως, προσθέτοντας όμως ένα ακόμη στάδιο, αυτό της «παγκοσμιοποίησης». Το imperium εδώ είναι ένα σχήμα πολυεθνικής, για την ακρίβεια «υπερεθνικής», και χρηματοπιστωτικής ολιγαρχίας. Αυτή επιβάλλει τους όρους της και τους νόμους της...».

«...Η επιχειρηματικότητα, εξάλλου, παρά τις διακηρύξεις και τους όρκους πίστωσης υπέρ της ελεύθερης ανάπτυξης της και της ανταγωνιστικότητας, δεν είναι τίποτ' άλλο παρά η «εν δυνάμει νεκρή επιχείρηση» γιατί προώρισταί αργά ή γρήγορα να θυσιασθεί υπέρ του παμφάγου καρτέλ. Αυτό είναι το φαινόμενο της σύγχρονης οικονομίας της παγκοσμιοποίησης που λέγεται «mergermania» («συγχωνευσιomanία»), αμφίβολης αξίας και οικονομικών αποτελεσμάτων δράση...».

«...Η άθλια θεωρία ότι όπως οι εταιρείες όταν χρεωκοπούν λύνονται και πεθαίνουν έτσι να συμβαίνει και με τα έθνη-κράτη προσβάλλει τη νοημοσύνη και τον πολιτισμό της ανθρωπότητας. Όχι, αυτό δεν ισχύει για τα έθνη-κράτη. Αυτά δεν είναι εταιρείες. Αυτά δεν πεθαίνουν ποτέ. Ούτε και όταν χρεωκοπούν. Ας το γνωρίζουν αυτό οι αιώνιοι τοκογλύφοι. Είναι αξίωμα της Ιστορίας! Και όρος επιβίωσης των λαών!...».

«...Οι σειρήνες του πολέμου καλούσαν όλα τα πολυβολεία να τεθούν στο επί σκοπόν ή και να ανοίξουν πυρ κατά των ανύποπτων και «γλεντοκόπων» ίσως και όπως άλλως συκοφαντούμενων πανταχόθεν δανειοληπτών, κρατών και πολιτών. Εάν ο στριγγός ήχος τους ήταν φωνή θα έλεγε: «Στα όπλα, στα όπλα! Οι φτωχοί «πελάτες» μας κοντεύουν να μας φάνε τα λεφτά μας. Συναγερμός τώρα. Εμπρός να τους δέσουμε χειροπόδαρα. Και αυτούς και τα παιδιά τους και τα εγγόνια τους. Τώρα!». Και αυτό ήταν η κρίση. Και το αλυσσοδέσιμο άρχισε. Και καλά κρατεί!...».

«...Η Γερμανία, γράφουν οι τα μισά γνωρίζοντες, κέρδισε 80 δισ. ευρώ από την κρίση στην Ελλάδα! Και την ίδια στιγμή απαιτεί την εφαρμογή κάποιου θανατηφόρου «μεταρρυθμιστικού» προγράμματος π.χ. δεκαπέντε χιλιάδων αμέσων απολύσεων – υπό τους ψευδώνυμους νεολογισμούς «κινητικότητα» και «διαθεσιμότητα» εν είδει... λεπίδων – από το δημόσιο που θα «ωφελούσε» το άδειο δημόσιο ταμείο μόλις κατά μερικές δεκάδες ή εκατοντάδες εκατομμύρια ευρώ. Το ίδιο ταμείο που καταβάλλει στη «σώτριά» Γερμανία για τόκους τα ποσά που προείπαμε!...».

«...Αφού με την εισβολή των πολυεθνικών πολυκαταστημάτων και υπεραγορών (super-markets) εξόντωσαν τα παραδοσιακά αρτοποιεία και τα μπακάλικα των «εδώδιμων αποικιακών», μαζί και τους ανθρώπους και τις οικογένειες που τα δούλευαν, καθώς ήσαν όλα οικογενειακές επιχειρήσεις, οι ίδιοι προτείνουν τώρα μικρές αγροτικές επιχειρήσεις (ίσως εκτροφής σαλιγκαριών και καλλιέργειας ροϊδών), τη στιγμή που η ύπαιθρος χώρα απερημώνεται και οι κάμποι μας από πολύτιμα σιταροχώραφα και περιβόλια οπωροκηπευτικών και κηπευτικών προϊόντων, που τόσο πολύ έχει ανάγκη η Ελληνική κοινωνία, γίνονται χέρσα και σεληνιακά τοπία. Τότε οι έμποροι της ελπίδας προκαλούν την αιμάσσοσα κοινωνία με ρητορικές τύπου «success stories» και με ανάλογες ψυχολογικές επιχειρήσεις κατευνασμού και αναγκαστικής αισιοδοξίας. Όμως η εικονική πραγματικότητα, η virtual reality, δεν είναι όλες τις φορές πιο δυνατή από την reality...».

«...Οι τοκογλύφοι τραπεζίτες του εξωτερικού και διεθνούς χρηματοπιστωτικού συστήματος τελούν σε αगाστή συνεργασία με τους τραπεζίτες και τους «σορτάρηδες» του εσωτερικού, τους συνδαιτυμόνες του Soros και τους ήρωες του Χρηματιστηρίου (1999), τους εξαγωγείς φοροδιαφεύγοντος και εγκληματικού συναλλάγματος, τους ηρωικά καταχωρισθέντες στις ποικίλες λίστες, Lagarde, Λιχτενστάϊν, Τράπεζας της Ελλάδος με 56.000 εξαγωγείς συναλλάγματος, Ελβετίας, Λουξεμβούργου, Νηολογίων σκαφών πολυτελείας, offshores (εξωχώριων εταιρειών) λαθρεμπόρων πετρελαίου, τσιγάρων κ.ο.κ.. Ουσιαστικά με αυτές τις επισημάνσεις σας περιέγραψα όλο το εγκληματολογικό πεδίο από το οποίο μαστίζεται σήμερα η Ελλάδα, σοβαράς αντιστάσεως μη ούσης!...».

«...Μιλώ για και επιδιώκω τη στιγμή κατά την οποία μια υπεύθυνη πολιτική ηγεσία, έστω ανανήψασα, με τη μέγιστη δυνατή συναίνεση, χωρίς διαιρέσεις, διχαστικές τάσεις και κομματικούς εγωϊσμούς και άλλες ιδιοτέλειες, θα πει στους δανειστές μας: «Basta! Φθάνει πια, ως εδώ και μη παρέκει. Δεν μπορούμε να πληρώσουμε άλλο. Πεθαίνουμε!»...».

«...Οι όροι «επαχθές και απεχθές χρέος», «επονείδιστο» και «δυσβάστακτο» ενώ είναι όροι αντικειμενικής υπόστασης του εγκλήματος της τοκογλυφίας του άρθρου 404 του Ελληνικού Ποινικού Κώδικα, όπως και όλων των νόμων και όλων των δικαίων του κόσμου, έχουν περιορισθεί στο πλαίσιο της Ελληνικής άμυνας (!) ως στοιχεία μιας κούφιας και μονότονης ρητορικής των οικονομολογούντων πολιτικών την εποχή της κρίσης, κάτι σαν ξόρκι...».

«...Όπως, ενώ η καλή πίστη και τα συναλλακτικά ήθη κραυγάζουν, ως αναγνωρισμένες και ισχύουσες αενάως αρχές του εθνικού, του Ευρωπαϊκού και του Διεθνούς δικαίου των συμβάσεων, για την «απρόοπτη μεταβολή των συνθηκών» και των περιστατικών πάνω στα οποία εστηρίχθησαν τα μέρη για την κατάρτιση της σύμβασης δανείου, ένεκα της οποίας η υποχρέωση του οφειλέτη (Ελλάδος) έναντι των δανειστών της κατέστη υπέρμετρα επαχθής, όπως ορίζει το εσωτερικό δίκαιο (άρθρο 388 του Αστικού Κώδικα και οι σχετικές πρόνοιες του δικαίου της ανάγκης), το Ευρωπαϊκό και το Παγκόσμιο, και συνεπώς ένα τέτοιο χρέος δεν οφείλεται πλέον, βλέπουμε την τρῶικα να συμπεριφέρεται ως αχαλίνωτος διεκδικητής των τόκων και των τοκοχρεωλυσιών των αδίστακτων τοκογλύφων, σαν να σβήστηκαν και να μην υπάρχουν γι' αυτούς οι σχετικές πρόνοιες και οι βασικές αρχές του δικαίου, που θεσπίστησαν στον παγκόσμιο νομικό πολιτισμό ήδη από τις ημέρες του Σόλωνα του Αθηναίου (600 π.Χ.) που θέσπισε τη «Σεισάχθεια», (διαγραφή χρεών εκ δανείων) απαγορεύοντας το «δανείζειν επί σώματι» και ελευθερώνοντας τούς έτσι δουλωθέντες πολίτες...».

«...Και όμως, αυτά που σήμερα προκλητικά αγνοούνται μολονότι είναι πυλώνες του δικαίου, το 1938 επί Ιωάννη Μεταξά έγιναν δεκτά, ως απολύτως ορθά, τα νομικά επιχειρήματα της προσφυγής της Ελλάδας από το διαιτητικό δικαστήριο των Βρυξελλών, που απήλλαξε την Ελλάδα από τις υποχρεώσεις της να εξυπηρετήσει το σχετικό δάνειο που είχε λάβει από το Βέλγιο απόφαση που ανεγνωρίσθη και από την Κοινωνία των Εθνών και κατέστη έκτοτε διεθνές νομολογιακό προηγούμενο. Ο λόγος, γιατί η εξυπηρέτηση του δανείου δεν ήταν δυνατή χωρίς να τεθεί σε κίνδυνο η επιβίωση του Ελληνικού λαού. Και να σκεφθεί κανείς ότι το δάνειο εκείνο δεν ήταν βεβαρημένο με προσβολές της καλής πίστεως και των χρηστών ηθών και με καταχρήσεις δικαιώματος, όπως είναι το εκ δανείου χρέος για το οποίο κόπτεται σήμερα η τρόικα...».

«...Το άλλο «νομολογιακό» προηγούμενο, που συστηματικά ρίπτεται στη λήθη, είναι η Σύμβαση του Λονδίνου του 1953 για τη ρύθμιση του χρέους της Γερμανίας, της υπαίτιας του πολέμου, της εγκληματήσασας κατά της ανθρωπότητας – στην ανθρωπότητα μάλλον περιλαμβάνεται και η Ελλάς, θέλω να ελπίζω – της ηττηθείσας. Απεφασίσθη τότε εκεί, στο Λονδίνο, η Γερμανία να θεωρηθεί ότι χρωστά το 50% του συνολικού χρέους της (αυτόματο «κούρεμα» άνευ όρων κατά 50%) και θα άρχιζε να εξυπηρετεί το απομεινών μισό μόνον όταν όσο θα επετύγγανε ρυθμό αυξήσεως του ΑΕΠ κατά 5%...».

«...Δεν πρέπει ακόμη να ξεχνούν οι μελετητές της ιστορίας των δημοσίων χρεών, όπως και οι «διαπραγματευτές» με την τρόικα του χρέους της Ελλάδος, ότι πάλι η Γερμανία πέτυχε και υπέγραψε εν έτει 1931 συμφωνία με τους δανειστές της περί παγώματος του δημοσίου χρέους της και ειδικότερα των γερμανικών οφειλών προς τράπεζες του εξωτερικού. Και έτσι ανέκαμψε και τότε η οικονομία της Γερμανίας και ο δρόμος για την άνοδο του Χίτλερ άνοιξε!...».

«...Αλλά σκέφτομαι και μία άλλη αρχή του δικαίου, πανάρχαια και αιώνια, που λέει: «Ο εξ οικείου πταίσματος ζημιούμενος, ου δοκεί ζημιούσθαι». Δεν έπαισαν οι ίδιοι απαιτητικοί σήμερα δανειστές μας, όταν στις δεκαετίες τσ80, '90 και 2000, γύριζαν στην Ελλάδα και σαν πλανόδιοι τελάληδες διαλαλούσαν τα δανεία τους: «Εδώ τα καλά δάνεια, για MERCEDES και AUDI και για οπλικά συστήματα, με χαμηλά επιτόκια και μακρύ χρόνο αποπληρωμής!»; Δεν τα διαφήμιζαν μόνον. Τα έδιναν γενναιόδωρα και αφειδώς κιάλας. Και φόρτωναν την πλάτη της καμήλας Ελλάδας! Τώρα απαιτούν τυφλά, αμείλικτα, ανελέητα...».

«...Εκτεταμένα υπνωτήρια τότε θα υποδέχονται τους άστεγους. Και τα «παπαγαλάκια» του ορατού μέλλοντος θα εκθειάζουν τις αρετές της νέας πολιτικής για τους άστεγους λέγοντας: «Αυτό είναι κοινωνική πρόνοια. Στα συλλογικά υπνωτήρια, επί το φοιτητικότερον dormitories, ιδρύονται νέες συλλογικότητες, συντροφικότητες, κοινωνικότητες! Όχι όπως παλιά, με τους εγωισμούς και τους αποκλεισμούς και τους απομονωτισμούς στα μικροαστικά διαμερίσματα. Εκτός από τα κοινωνικά πλεονεκτήματα της λύσης των υπνωτηρίων θα τονίζουν και τα οικονομικά ωφελήματα. Δωρεάν φως, νερό, κοινόχρηστα και θέρμανση από το εργοστάσιο παραγωγής κεντρικής – για ένα χωριό ή για μια πόλη ολόκληρη – θέρμανσης και ψύξης (όπως τότε, στην το πάλαι ποτέ διαλάμψασσα Σοβιετία)». Αυτή θα είναι η καινούργια ζωή. Του στρατωνισμού των νέων πολιτών (πρώην αστέγων) του νεοφιλελευθερισμού...».

«...Ύστερα θα δούμε τους άνεργους και όλους τους πεινασμένους να σιτίζονται κατά χιλιάδες σε εκτεταμένες τραπεζαρίες, παίρνοντας, δωρεάν φυσικά, τρία γεύματα την ημέρα με ενδιάμεσο δεκατιανό ή προάριστο, ένα ποτήρι κρασί σε κάθε γεύμα και ένα αναψυκτικό. Και τα «παπαγαλάκια» θα προπαγανδίζουν τα πλεονεκτήματα του νέου codex alimentaris, του νέου διατροφικού κώδικα και τρόπου, λέγοντας: «Αυτή είναι διατροφική πολιτική και κοινωνική μέριμνα. Με καθαρές τροφές – και ας είναι όλα μεταλλαγμένα μέχρι θανάτου – με μετρημένες θερμίδες, πρωτεΐνες και βιταμίνες, χωρίς

χοληστερίνες και χοληστερόλες και σάκχαρα, τριγλυκερίδια, ουρίες και τα λοιπά. Όλα μετρημένα και σωστά. Με παράλληλη ιατροφαρμακευτική περίθαλψη». Αυτή θα είναι η καινούργια ζωή του νεοφιλελεύθερου και εκσυγχρονισμένου καπιταλισμού που διεδέχθη τον ταλαίπωρο και πειραματικό για τότε υπαρκτό σοσιαλισμό! Τώρα είναι όλα τέλεια! Η «μαζοποίηση» συστηματοποιημένη. Και η «προσωπικότητα» πλήρως εξολοθρευμένη!...».

«...Αυτό το βιβλίο είναι μια ελάχιστη πράξη αντίστασης. Αν δεν έχει αξία ως τέτοιο, πιθανόν να έχει ως βοήθημα στους «Ευρωδούλους» του μέλλοντος ή στους μοριακούς «μαζανθρώπους» της παγκοσμιοποίησης, για να τους δείχνει πώς εσκέπτοντο ή ακόμη καλύτερα πώς ένοιωθαν κάποιοι Έλληνες στα χρόνια της δυστυχίας, κάποιοι που δεν ξέχασαν ούτε ξέμαθαν να αγαπούν το έθνος τους, τον λαό τους, τις αξίες τους, γλώσσα, θρησκεία, παράδοση, κοινωνική αλληλεγγύη, με αίσθημα αυτοεκτίμησης, «πλην χωρίς μίσος για κανέναν και με ευσπλαχνία για όλους»...».

Του Βύρωνα Γ. Πολύδωρα
σχετικά με το τελευταίο του βιβλίο

«ΠΟΙΑ ΕΥΡΩΠΗ;»
(Εκδόσεις ΛΙΒΑΝΗ)

Αντιστέκομαι

Έγραψα (και γράφω) όχι σαν κάποιος αργόσχολος φιλόλογών βουλευτής που κανένας από τους «αρμόδιους» δεν του ζητεί τη γνώμη του – όπως πράγματι συμβαίνει – δεδομένου ότι επικρατεί κατά κύριο λόγο ο «ξερολισμός της παρέας», αλλά σαν ένας επί δεκαετίες ακαταπόνητος και επίμονος μαχητής. Αυτό ορίζω σαν πράξη αντίστασης. Ναι, αντιστέκομαι προς την τρόικα και τους πειθήνιους προς αυτήν κυβερνώντες, επιλέγοντας στην κατάσταση ανάγκης που βρισκόμαστε να αγωνίζομαι για τη σωτηρία του λαού μας, παρά για τους τόκους των τοκογλύφων δανειστών μας. Αντιστέκομαι προς τους τραπεζίτες, εγχώριους και ξένους, που εισπράττουν το μεγαλύτερο μέρος των σταθεροποιητικών δανείων, που άλλωστε τα πληρώνει ο λαός, για να έχουν ρευστότητα και εγγυημένες καταθέσεις. Και που δεν έχουν και δεν παρέχουν ούτε το ένα ούτε το άλλο. Αντιστέκομαι προς τα «παπαγαλάκια» που κάνουν από τηλεοράσεως ή από «διφθέρας» το άσπρο μαύρο και το μαύρο άσπρο σαν τους αρχαίους σοφιστές (που τους έκαψε ο Αριστοφάνης την καλύβα τους στις «Νεφέλες»). Αντιστέκομαι προς τους «οικονομικούς εγκεφάλους» που έφαγαν τα λεφτά των μικρο-ομολογιούχων γιατί οι δυστυχείς αποταμιευτές - επενδυτές έκαναν το λάθος να εμπιστευθούν το κράτος τους, πληρώνοντας το γεγονός ότι υιοθέτησαν αφελώς την αρχή της δεδικοιολογημένης εμπιστοσύνης προς τη διοίκηση μαζί με τις άλλες αρχές που ορίζουν και συνθέτουν (για την ακρίβεια, όριζαν και συνέθεταν) την ευνομούμενη πολιτεία και τον καλό και αγαθό πολίτη, αγνοώντας παράλληλα ότι σήμερα κράτος και διοίκηση έχουν μετατραπεί σε «πειρατές της Καραϊβικής» σαν το κάπταιν Σπάροου ή τους Μόργκαν και Στάνλεϋ και τους λοιπούς άρπαγες. Αντιστέκομαι προς όλους εκείνους τους ξένους και ντόπιους που δημεύουν τις περιουσίες των Ελλήνων με ΦΑΠ και «χαράτσια» και ανταποδοτικά τέλη, τιμωρώντας τους γιατί τις απέκτησαν, αυτοί ή οι πρόγονοί τους, ενώ καθιερώνουν στη διαδικασία της δήμευσης το ύπουλο, προσβλητικό και απαίσιο τεκμήριο «του προϊόντος εγκλήματος», αντί του αληθούς του ιδρώτα και του πνεύματος οικονομίας και νοικοκυροσύνης που χαρακτήριζε τους ιδιοκτήτες, κατ' αντιδιαστολήν προς τους χαροκόπους και συνήθως σπάταλους υπερκαταναλωτές. Είναι όχι απλά η πιο αντιπροοδευτική αλλά η πιο απάνθρωπη και ανήθικη έγκληση που έχει ακουσθεί ποτέ και που λέει: «Έχτισες ή απέκτησες σπίτι; Άρα έκλεψες εσύ ή οι πρόγονοί σου». Αυτό είναι ο ύμνος του φθόνου και της μοχθηρίας! Ψαλλόμενος από τους κυβερνητικούς «αδιάφθορους», το ΣΔΟΕ και την τρόικα. Ξεχνούν οι σύγχρονοι φορομπήχτες πως για κάποιον νεοείσακτο τότε φόρο των Βαυαρών του 1834, το λεγόμενο «βελανιδιάτικο», έγινε η

πρώτη μεγάλη Μεσσηνιακή επανάσταση κατά της ξενοκρατίας. Όπως ξεχνούν πως το σπίτι και το χωράφι για τον Έλληνα είναι κάτι παραπάνω και περισσότερο από «πάγιο κεφάλαιο» της λογιστικής. Είναι στοιχείο της προσωπικότητάς του και κομμάτι της ψυχής του. Είναι αποδεικτικό στοιχείο του γεγονότος ότι είναι ελεύθερος άνθρωπος και όχι δουλοπάροικος της μεσαιωνικής Ευρώπης, άστεγος ή golden boy της σύγχρονης εταιριοκρατικής παγκοσμιοποίησης. Αντιστέκομαι προς το μαρτύριο του παραλογισμού που θέλουν να μου επιβάλλουν ως λογική οι διάφοροι ισχυροί του υπερεθνικού τραπεζοχρηματοπιστωτικού συστήματος (το ίδιο έκαναν οι ηγέτες και οι προπαγανδιστές του σοβιετισμού), ότι δηλαδή, δεν καταλαβαίνουν οι άνεργοι, οι απολυόμενοι, οι πετσοκομμένοι στους μισθούς, στα μεροκάματα και στις συντάξεις το συμφέρον τους, που βρίσκεται στο διάχυτο γενικό (και κρυφό) καλό που τους περιμένει. Αυτό είναι το μαρτύριο της τρέλλας. Το ανώτερο στάδιο της επίκαιρης νομισματικής τρομοκρατίας που ζούμε σήμερα. Σ'αυτά όλα αντιστέκομαι με το βιβλίο μου «Ποια Ευρώπη;».

Β.Γ.Π.

Αύγουστος 2013.–

του Βύρωνα Γ. Πολύδωρα
σχετικά με το τελευταίο του βιβλίο

«ΠΟΙΑ ΕΥΡΩΠΗ;»

(Εκδόσεις ΛΙΒΑΝΗ)

Με εργαλεία την ιστορία, την πολιτική οικονομία, την εφαρμοσμένη οικονομική, τα νομικά και την πολιτική επιστήμη ο Β.Γ.Π. ετάζει με το νυστέρι της συνδυαστικής σκέψης και της ευθυκρισίας το φαινόμενο της χρηματοπιστωτικής κρίσης που υφίσταται σήμερα η χώρα μας. Μια κρίση ευρύτερα οικονομική και κοινωνικοπολιτική και πιο βαθιά από το «μεγάλο κραχ» του 1929. Τουλάχιστον ως προς την ένταση και έκταση και τις επιπτώσεις που είχε εκείνη τότε επί της Ελλάδος. Τότε οι παραγωγικές, κατ' αντιδιαστολή προς τις καταναλωτικές, δυνατότητες της χώρας ήσαν καλύτερες από τις σημερινές – έστω και μιας «πρωτόγονης» πρωτογενούς παραγωγής που παρείχε όμως μια αυτάρκεια στην ικανοποίηση των στοιχειωδών αναγκών του λαού – και οι χρηματιστικές εξαρτήσεις λιγότερες. Θέλει ο Β.Γ.Π. να οδηγήσει τη σκέψη του αναγνώστη στη γνώση των ιστορικών προηγούμενων, ομοίων ή αναλόγων, και στον τρόπο αντιμετώπισής τους από τους κυβερνώντες της υπερχρεωμένης χώρας (Ελλάδος ή Γερμανίας) και από τους δανειστές τους ή τη διεθνή κοινότητα ευρύτερα. Ο συγγραφέας φωτίζει και εξομολογείται την αρνητική μεταστροφή των συναισθημάτων του από την εποχή (των πολλών δεκαετιών) που ήταν Ευρωλάτρης μέχρι σήμερα που έχει γίνει Ευρωσκεπτικιστής και αμφισβητίας για την αλήθεια των Ευρωπαϊκών αρετών που είχε πιστέψει και από τις οποίες είχε εμπνευσθεί. Το βιβλίο εν τέλει είναι αμιγώς Ευρωσκεπτικιστικό. Κυρίως όμως ο Β.Γ.Π. καταγράφει σε αδρές γραμμές την εξέλιξη της Ευρώπης ως ενός πολύπτυχου πολιτισμικών, πολιτικών και οικονομικών αρχών και αξιών, εν πολλοίς Ελληνογενών, που κατέληξε σε μια φαινομενικά πανίσχυρη οικονομική συλλογικότητα-«Ένωση» η οποία όμως υπόκειται και υπακούει τυφλά; δυστυχώς στους υπερεθνικούς τραπεζίτες. Η ατελής «Ένωση» που ευνοεί τους ισχυρούς του Ευρωπαϊκού Βορρά προς ληστρική εκμετάλλευση των αδυνάτων του Νότου, δεδομένου ότι το «διευθυντήριο» ζει και βασιλεύει και λειτουργεί τοις πράγμασι πέρα και πάνω από θεσμούς υπό την ηγεμονεύουσα θέση της Γερμανίας, είναι η βασική αιτία όλων των δεινών της παρούσας κρίσης. Ο Β.Γ.Π. βρίσκει ότι η παθογένεια της διάκρισης των Μεγάλων ή Προστατίδων δυνάμεων και των μικρών και αδυνάτων – ή αλλιώς εκμεταλλευτριών και εκμεταλλευομένων – που δεν εξέλιπε με τη θεσμική αναδιάταξη σε ΕΟΚ και ΕΕ, δεν είναι κάτι το νέο. Είναι παλιά «αμαρτία», ανανεούμενη και προσαρμοζόμενη στις σημερινές συνθήκες και τις ανακαλύψεις που προσφέρει με ικανό αποδεικτικό τρόπο στον αναγνώστη. Ο τρόπος του συγγραφέα δεν είναι δημοσιογραφικός, δηλαδή γεμάτος από ρεπορτάζ που περιγράφουν γεγονότα και λεπτομέρειες

συμβάντων, από όπου λείπουν κατά κανόνα οι σοβαρές αξιολογικές κρίσεις και οι *ultimas ratios* (οι έσχατοι σκοποί) των συμβαινόντων. Και που όταν δεν συνιστούν εσκεμμένη παραπληροφόρηση μέσω της υπερπληροφόρησης, είναι χυδαία συνηγορία (χασοδική) για τα «τοκάκια» και λοιπά συμφέροντα των τοκογλύφων και σε βάρος ενός ολόκληρου λαού που σε τίποτα δεν έφταιξε, παρά μόνον στο ότι ενέδωσε δυστυχώς στην επί σειράν ετών καταναλωτική παρενόχληση και αποπλάνηση που τόσο πιεστικά τον εξωθούσαν οι βιομηχανικές χώρες του Βορρά. Δεν υπήρξε κρίση νομοτελειακή και ουρανοκατέβατη. Ούτε δανεισμού, ούτε χρέους, ούτε ανάπτυξης ή ύφεσης. Είναι προσχήματα και σχέδια υποδούλωσης ενός λαού του Ελληνικού ή των λαών του Νότου. Ο μετανεωτερικός τρόπος της αποικιοκρατίας, μέσω της εκτεταμένης πτωχοποίησης ευρύτατων στρωμάτων λαού. Αυτά πιστεύει και αυτά καταγγέλλει ο Β.Γ.Π. με το καινούργιο του βιβλίο «**ΠΟΙΑ ΕΥΡΩΠΗ;**».–

του Βύρωνα Γ. Πολύδωρα
σχετικά με το τελευταίο του βιβλίο

«ΠΟΙΑ ΕΥΡΩΠΗ;»

(Εκδόσεις ΛΙΒΑΝΗ)

Ποιός θα πει κάποτε στους δανειστές-τοκογλύφους, «*ας πρόσεχαν*», όπως αρμόζει και λέγεται απλοϊκά και κάπως τιμωρητικά προς όλους εκείνους που ρέπουν σε δράσεις τυχοδιωκτικές και ριψοκίνδυνες (risky); Ποιος θα τους πει ή θα τους θυμίσει κάποτε την πανάρχαια αρχή του αρχαιοελληνικού και του ρωμαϊκού δικαίου, που ισχύει σταθερά και σήμερα σε όλον τον πολιτισμένο κόσμο και που λέει: «*ο εξ οικείου πταίσματος ζημιούμενος, ου δοκεί ζημιούσθαι*», που σημαίνει «*όποιος ζημιώθηκε με δική του υπαιτιότητα δεν πρέπει να αποζημιώνεται*». Ως τότε η αισχροκέρδεια, η τοκογλυφία και η ληστρική εκμετάλλευση της ανάγκης ή της κουφότητας και βλακείας έστω των αδυνάτων ατόμων ή κρατών που δανείζονται θα μένει στο απυρόβλητο ενώ οι πανίσχυροι δανειστές, κράτη ή τράπεζες; (για την ακρίβεια τραπεζοκρατούμενα κράτη), θα νομιμοποιούνται από τη διεθνή κοινότητα και τα μοντέρνα «χρηστά ήθη» σε χρήση κάθε μέσου και άμετρης βίας κάθε λογής, προκειμένου να διασφαλίσουν τα «τοκάκια» τους; Στραγγαλίζοντας λαούς και κράτη; Τίποτα δεν εδιδάχθησαν οι σύγχρονοι «γιάπηδες» από τον «*Εμπορο της Βενετίας*» του Σαίξπηρ, τα «*Ηθικά*» του Πλουτάρχου ή την «*Αγία Γραφή*»; Σε ποιόν απόκρυφο και απάνθρωπο κώδικα πιστεύουν εκείνοι οι αφέντες του σύγχρονου κόσμου που τον λένε «παγκοσμιοποίηση», οι οποίοι εκτελούν εν ψυχρώ λαούς με αποφάσεις και μνημονιακές συμβάσεις που λειτουργούν σαν αμετάκλητες μαζικές θανατικές καταδίκες; Και οι εντολοδόχοι τους πώς και δεν βλέπουν πως η κατάσταση που δημιουργείται και συνεχίζεται με την «νομιμοφροσύνη» τους και την υποτέλειά τους δεν είναι πλέον αναστρέψιμη; Αυτά σκέφτεται, σ' αυτά τα ερωτήματα επιχειρεί καταγγελτικές απαντήσεις και αυτά τα ζητήματα μελετά ο ΒΓΠ με το καινούργιο του βιβλίο «**ΠΟΙΑ ΕΥΡΩΠΗ;**». Δεν βλέπει ο συγγραφέας την παρούσα κρίση σαν ένα επεισόδιο της ιστορίας, τυχαίο ή παροδικό ή σαν εκδήλωση μιας υστέρησης εκσυγχρονισμού δομών, λειτουργιών, διοικήσεως και κοινωνίας ή συνήθων σχέσεων οφειλετών – έστω στρεψόδικων ή κακοπληρωτών προς «αγαθούς» δανειστές και αντίστοιχης προώθησης των με φετιχιστική ευλάβεια λεγομένων μεταρρυθμίσεων. Όχι, πρόκειται, κατά την κοσμοθεώρηση και όχι κατά οποιαδήποτε τυχόν προκατάληψη του ΒΓΠ για μια ιστορική στιγμή, όπως φαίνεται από το «έγκλημα και τιμωρία» της Ευρώπης, κατά την οποία ο μεταμοντέρνος χρηματιστικός κόσμος των αλαζονικών golden boys δοκιμάζεται και φθάνει πλέον στα όριά του. Και ευτυχώς τελειώνει. Γιατί είναι προτιμότερο να τελειώσει αυτός ο τρόπος ζωής – το τεχνοκρατικό και «σοφιστικό» σύστημα λεηλασίας βάθους – παρά να τελειώσουν οι άνθρωποι, οι λαοί. Αυτή είναι η τελική νομοτέλεια. Όχι η ψευδονομοτέλεια που μας παρουσιάζουν, για το δήθεν ανίκητο και το αδήριτο της αιώνιας ύπαρξης των τοκογλύφων και των τόκων τους. Οι τοκογλύφοι και οι τρώικες απλά θα πεθάνουν από την φιλαργυρία τους!

Β.Γ.Π.

Σεπτέμβριος 2013. –